

embete, rättighet, o. s. v. *A. till tronen.* — 5) Den del af rättsvetenskapen, som afhandlar rättsgrunderna för arf och dertill hörande ämnen.

ARFSRÄTTEGÅNG, m. 2. Se *Arfstvist.*

ARFSRÄTTIGHET, f. 5. Se *Arfsrätt.*

ARFSYND, f. 5. (teol.) Menniskans medfödda benägenhet till det onda och oförmögenhet att af sig själf, utan Guds nåd, göra det goda.

ARFTAGARE, m. 5. — ARINNA, f. 1. Person, som fått emottaga ett arf eller har ett arf att förvänta. Äfv. Arfvinge.

ARFTAGERSKA, f. 1. 1) (i allm.) Qvinna, som fått emottaga eller har ett arf att förvänta. — 2) (i inskränkt mening) Ogift fruntimmer, som har ett större arf att förvänta. *Unga a-or äro ofta ett mål för penningespekulationer.*

ARFTYIST, f. 5. Rättegång om arf.

ARFTÄGT, f. 5. Emottagande, tillträdande af arf.

ARFVEDEL, m. 2. Se *Arfslott.*

ARFVEGODS, n. 5. Se *Arfgods.*

ARFVEJORD, f. 2. Se *Arfjord.*

ARFVINGE, m. o. f. 2. pl. — *ingar.* 1) En, som arfver eller äger rätt att arfva. *Han är grefvens enda a., enda a-n efter grefven. A. till en stor förmögenhet.* Äfv. Arftagare. — 2) (fig.) Barn. *Hans hustru har gifvit honom fyra a-gar, en son och tre döttrar.*

ARFVODE, se *Arvode.*

ARFÖL, n. 5. Se *Graföl.*

ARG, a. 2. 1) Böjd att göra ondt. *En a. fiende, skälm. Den a-e fienden, d. v. s. djelvulen. En a. tunga, som förtalar andra. A-a list (äldre ordform), bedrägeri.* — 2) Vred, uppbragt, förtörnadt. *Victor blef a. på mig för ett lappr, men vi äro nu goda vänner igen.* — 3) Snar till vrede, argsint, ilskan. *Han är mycket a. af sig. Hon har ett a-gt sinne. En a. hund, tjur.* — 4) (fam.) Ganska stor, elak, svår, häftig. *En a. skälm. Ett a-gt skälmstycke, bedrägeri. I a-aste vintern. Det onda har nu blifvit ännu a-are. Stå efter ens argesta* (äldre ordform), söka skada någon.

ARGALI, ärr --, m. 5. Ett fårslägte i Hög-asien.

ARGANDSK, arrgännngsk, a. 2. *A-a lampor,* ett slags allmänt brukliga lampor, så kallade efter uppfinnaren Argand.

ARGBIGGA, f. 1. (skämtv.) Liten argsint flicka.

ARGENTAN, arrjentán, m. 5. Se *Nysilfver.*

ARGHET, f. 5. 1) Elakhet, ondska. — 2) Vrede, ilska. *Utösa sin a. på någon.*

ARGLIST, f. 5. List, som går ut på att skada. — *Syn.* Se *List.*

ARGLISTIG, a. 2. 1) Listig, med vilja att göra andra skada; på en gång listig och ondskefull. *En a. menniska, person. En a. handling. Ett a-t streck.* — 2) (skämtv.) Illparig.

ARGLISTIGHET, f. 5. Egenskap att vara arglistig.

ARGLISTIGT, adv. På arglistigt sätt.

ARGSINNIG, ARGSINNAD, a. 2. ARGSINT, a. 1. Snar till vrede. — *Syn.* Se *Ondsint.*

ARGSINTHET, f. 5. Egenskap att vara argsint. — *Syn.* Se *Ondsint.*

ARGT, adv. 1) Ondt, illa. *Tänka a. om någon.* — 2) Med vrede, med arg ton, uppsyn. *Tilltala någon a. Blänga a. på någon.* — 3) (fam.) Ganska häftigt, svårt. *Det blåser a. Hålla a. uti,* envisas med något.

ARGUMENT, arrgumä'nt, n. 5. o. 5. Förnufts-skäl, förnuftsgrund, bevisningsgrund, skäl, grund.

ARGUMENTATION, arrgumänttatschön, f. 5. Utveckling af bevisen för en sats, ett påstående, ett inkast. Bevisledning.

ARGUMENTERA, v. a. 1. Göra slutsatser, slutledningar, slutleda. — *Argumenterande,* n. 4.

ARGUMENTERING, f. 2. 1) Handlingen, då man argumenterar. — 2) Se *Argumentation.*

ARGUMENTUM AD HOMINEM. (latin) Bevis, som stöder sig på en viss persons enskilda förhållanden och ej på allmänt giltiga grunder.

ARGUS, m. 2. nom. appell. 1) (rom. myt.) Ios hundraögd väktare. — 2) (fig.) Vaksam väktare. *Hafva argusögon* säges om den, som antingen är ovanligt skarpsynt och ger noga akt på allt, eller som har många spioner, hvilka underrätta honom om allt hvad som passerar. — 3) (nat. hist.) Slägte af hönsfåglarna, med stjert, som kan uppslås, är 3 till 4 fot lång och prydd med ögonlika fläckar.

ARIA, aria, f. 1. 1) (i poesi) Kort lyriskt, för enstämig sång bestämtd skaldestycke, hvilket uttrycker en persons innersta känslor, i något visst läge. — 2) (i musik) Melodien till ett sådant skaldestycke, eller äfven båda förenade till ett helt. *I operor är a-n motsatsen till Recitativet och flerstämmiga sångstycken.*

ARIETT, -- ä'tt, f. 5. (i poesi och musik) Kort aria, hvori en mindre djup känsla uttrycker sig. Jfr. *Aria.*

ARIOSO, -- ó -, n. 4. (i musik) Sats af långsam rörelse, med så sängbar och uttrycksfull melodi, att den icke behöfver någon vidare prydnad, och uttryckande en mildare känsla, än arian. *Lyriska ställen i ett recitativ behandlas ofta med fördel som A.*

ARISTOKRAT, --- krát, m. 5. (ursprungligen) En af de yppersta och förmästa i ett samhälle. — 1) Medlem af den mäktigaste folkklassen i en stat, vare sig den utgöres af adel eller icke. *I en stat, der adel icke fins, äro de anseddaste och rikaste, jemte de högre embetsmännen, a-er.* — 2) Medlem af den högre och rikare adeln i ett land. Förekommer ofta i svenska historien under namn af: Herre, Herreman. Deraf Herremöte. — 3) (fig.) Vän och anhängare af aristokratiska grundsatser, äsigter och vanor; anhängare af det aristokratiska partiet i en stat. Herrevän, Adelsvän. — 4) (fig.) Person, som med förkärelek och stolhet betraktar sitt stånd eller yrke, anser sig lika god med hvem som helst, och bättre än de flesta. *Mäster Smith var en a.* [--- crat.]

ARISTOKRATI, ---- ti, f. 5. (ursprungligen) De bästes och förmästs väld. — 1) (fordom) Regeringssätt, enligt hvilket rättigheten till statens styrelse endast tillkom de genom snille, börd, förmögenhet eller talanger utmärkta medborgarne. — 2) (nu) Regeringssätt, enligt hvilket antingen adeln, eller de mäktigaste af adelslägterna, eller de rikaste och mäktigaste leda statens ärenden. Herrväld, Adelsväld. Motsats: Demokrati, Folkväld. — 3) a) Adeln i allmänhet, men isynnerhet den högsta, rikaste och mäktigaste. — b) De anseddaste, rikaste och mäktigaste i ett samhälle, utan afseende på, om de tillhöra adeln eller icke. *Norges a. utgöres af embetsmännen och de rika.* — 4) (fig.) Överlägsenhet, företräde. *Bördens, rikedomens, talangernas, skönhetens a.* [--- cratie.]

ARISTOKRATISK, a. 2. Som tillhör, har afseende på, eller är vän och anhängare af aristokratien, dess makt, grundsatser, tänkesätt och sträfvan. *A-a vanor.* Torde kunna återgifvas